

Τα παιχνίδια στον Αγώνα

Αφηγητής: Τα παιχνίδια που παίζαμε ήταν αντιγραφή των όσων συνέβαιναν τότε, στη διάρκεια του απελευθερωτικού αγώνα της ΕΟΚ.Α 1955-59. Απ' όλα όμως το πιο αγαπημένο ήταν το παιχνίδι με τους αντάρτες και τους Εγγλέζους...

Αφηγητής: Και να δεις τότε καβγάς που γινόταν για το ποιοι θα ήταν οι αντάρτες και ποιοι οι Εγγλέζοι. Όλοι θέλαμε να παίξουμε τους αντάρτες. Το να παίξουμε τους Εγγλέζους το θεωρούσαμε προδοσία. Για να μην έχει κανένας παράπονο, ρίχναμε κλήρο.

Κωστής: Ελάτε ρε, να βάλουμε κλήρο, να δούμε ποιοι εννά παίξουν τους αντάρτες τζιαι ποιοι τους Εγγλέζους.

Ζήνωνας: Άτε πάλε.. είμαστε άτυχοι!

Μιχάλης: Εν τω πιστεύκω! Πάλε Εγγλέζοι!!!

Αφηγητής : Οι αντάρτες κρύβονταν και οι Εγγλέζοι έψαχναν να τους ανακαλύψουν. Γίνονταν έρευνες... Στήνονταν ενέδρες... Γίνονταν μάχες... Έπεφταν νεκροί... Η γειτονιά βούιζε!!

Όλοι: «Μπαμ, μπουμ, μπαμ, μπαμ, μπουμ...»

Αφηγητής: Για όπλα χρησιμοποιούσαμε καλάμια, σκουπόξυλα ή κομμάτια ξύλου που τα πελεκούσαμε και τους δίναμε το σχήμα του όπλου... Τα μπογιατιζαμε κιόλας!!! Φαίνονταν σαν αληθινά!!!

Αφηγητής: Στο παιχνίδι όπως ήταν φυσικό, νικούσαν πάντα οι αντάρτες... Και τότε έμπαιναν στη γραμμή... Είχαν τα όπλα κρεμασμένα στον ώμο... Ο αρχηγός τους έδινε το σύνθημα και εκείνοι...

Στέφανος: Έτοιμοι ρεε; Πάμε!

Όλοι: Εν δυο, εν δυο. «Είμαστε όλοι παιδιά της ΕΟΚ.Α κι ατσαλένια έχουμε καρδιά, για την Κύπρο μας όλοι μας θα πολεμάμε και θα πέφτουμε με θάρρος στη φωτιά...»

Αφηγητής: Όσοι έπαιζαν τους Εγγλέζους κάθονταν λυπημένοι και παρακολουθούσαν τους άλλους αμίλητοι, με την ελπίδα ότι την επόμενη φορά θα τους ευνοήσει κι αυτούς ο κλήρος να παίξουν αντάρτες.

Αφηγητής: Ήταν τέλος του καλοκαιριού απόγευμα. Όλα τα παιδιά της γειτονιάς, αγόρια και κορίτσια παίζαμε στο αλώνι του Τζυρκακού... Εκεί περνούσαμε όλες τις ελεύθερες μας ώρες παίζοντας και κουβεντιάζοντας για τον αγώνα της ΕΟΚΑ... Για μας ήταν το δεύτερο μας σπίτι.

Αφηγητής: Χωριστήκαμε σε αντάρτες και Εγγλέζους, έτοιμοι να αρχίσουμε το παιχνίδι. Ο αδερφός μου ο Λευτέρης κληρώθηκε να παίξει Εγγλέζος... Είχε τα μούτρα του κατεβασμένα... Του κακοφάνηκε...

Λευτέρης: Εγώ εν παίζω...

Ζήνωνας: Έλα ρε Λευτέρη, άλλη φορά παίζεις αντάρτης. Μεν κάμνεις έτοι!

Κωστής: Άτε ρε Λευτέρη. Εν σημαίνει πως είσαι στ' αλήθεια Εγγλέζος!

Λευτέρης: Όι, όι, εν παίζω!

Χρυσταλλένη: Ούτε εγώ. Εν θέλω.

Ελλού: Ούτε εγώ θέλω.

Χαμπής : Ούτε εγώ. Εν δέχομαι να είμαι πάντα Εγγλέζος.

Όλοι: Εν παίζουμε Εγγλέζοι. Κάτω οι Εγγλέζοι.

Αφηγητής: Επαναστάτησαν...

Μιχάλης: Καλά ρε, με κάμνετε έτοι... Στο παιχνίδι μας να μεν έσει Εγγλέζους. Μόνον αντάρτες.

Λευτέρης: Έτοι εν θα τσακωνόμαστε.

Κοκής: Ελάτε μαζί μου, να δείτε... Εσείς αντάρτες, εγώ αρχηγός. Ότι σας προστάζω να κάμνετε. Όσοι φοούνται να μεν έρτουν. Έσει κανένα που φοάται;

Όλοι: όι, όι.

Αφηγητής: Μπήκαμε στη γραμμή... μας έδωσε το παράγγελμα και ξεκινήσαμε. Πιο πάνω, κοντά στο κύριο δρόμο Κτήματος- Πέγειας, είχε ένα μεγάλο χωράφι φυτεμένο με ντομάτες... Ήταν προς το τέλος τους... Γι' αυτό και τα φυτά ήταν ξερά, γεμάτα μικρές, κατακόκκινες ντομάτες... Σαν φτάσαμε εκεί ο αρχηγός μας φώναξε:

Κοκής: «Αλτ»... Η μάχη με τους Εγγλέζους θα γενεί δαμαί... Θα τους στήσουμε ενέδρα... Θα χωστούμε πίσω που τις ροδκιές, τζια άμα περάσουν Εγγλέζοι θα τους κτυπήσουμε...

Χαμπής: Μα ίντα λος;

Κοκής: Να μαζέψει ο καθένας που λλίες τομάτες τζιε να χωστεί πίσω που τες ροδκιές...Εγώ θα φκω πάνω στη συτζιά για να θορώ... Μόλις τους δω να κοντεύκουν θα σας δώκω σύνθημα. Εσείς να τους ρίψετε ντομάτες. Εντάξει;

Όλοι: Εντάξει.

Αφηγητής: Μόλις μαζέψαμε τις ντομάτες που μας διέταξε ο αρχηγός, πήραμε θέσεις μάχης, πίσω από τις ροδιές... Εκείνος ανέβηκε πάνω στη συκιά. Δεν μιλούσαμε... Κάναμε ησυχία και περιμέναμε...

Αφηγητής: Για μια στιγμή εγυρίσαμεν και είδαμεν το Κοκούι, που ήταν μπρούμητα στο χώμα. Είσιε στο στόμα του μπουκωμένη μian ντομάτα. Εμασουλλούσεν την με ευχαρίστηση.

Χαμπής: Οικονομία στα πυρομαχικά ρεε!!!

Αφηγητής: Το Κοκούι παραλίγο να το πάρουν τα κλάματα... Εκακοφάνηκεν του. Επήαν να γελάσω. Εν πρόλαβα όμως, γιατί ακούστηκε που τη συτζιά η φωνή του Κοκή.

Κοκής: Έτοιμη ρε... Ε τους έρκονται... Κοντεύκουν... Πυρ...

Αφηγητής: Εσηκωθήκαμε τζιαί αρχίσαμε να σύρνουμε με δύναμη τες ντομάτες. Οι Εγγλέζοι δεν το περίμεναν... Εξιπάστηκαν. Ο ένας Εγγλέζος επήεν να σηκώσει το σιέρι, για να μας κάνει

νόημα να σταματήσουμε ... Όμως εν επρόφτασε γιατί μια ντομάτα ήβρεν τον στο μέτωπο τζιαι μια άλλη ακριβώς στο στόμα...

Κοκής: Στοπ. Εμπρός, φεύκουμε. Όλοι πίσω μου. Γλήφορα να με μας πιάσουν.

Αφηγητής: Ετρέχαμε με ούλη μας τη δύναμη. Μόλις φτάσαμε στο Αλώνι του Τζυρκακού εσταματήσαμε... Ο Κοκής μας έδωσε συγχαρητήρια για την επιτυχία της ενέδρας. Ενώθαμε ούλοι περήφανοι...

Μιχάλης: Να στήσουμε τζιαι άλλες ενέδρες στους Εγγλέζους !

Όλοι: Ναι! Σύμφωνοι!

Αφηγητής: Τζιήνη την ημέρα όμως εμείναμε τζιαμέ τζιαι συζητούσαμε για τη μάχη που δώκαμε με τους Εγγλέζους, ώσπου εσκοτείνιασεν!!!